

RETTENS KENDELSE
(Appelafdelingen)
12. juli 2007

Sag T-252/06 P

Marie-Yolande Beau
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Appel — personalesag — tjenestemænd — erhvervssygdom — åbenbart, at appellen skal afvises — åbenbart, at appellen skal forkastes«

Fuldstændig gengivelse på fransk II-B-1 - 63

Angående: Appel af dom afsagt af Retten for EU-personalesager (Tredje Afdeling) den 28. juni 2006, Beau mod Kommissionen (sag F-39/05, Sml. Pers. I-A-1, s. 51, og II-A-1, s. 175), med påstand om ophævelse af denne dom.

Udfald: Appellen forkastes. Marie-Yolande Beau bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber afholdte omkostninger.

Sammendrag

*1. Tjenestemænd — social sikring — forsikring mod ulykker og erhvervssygdomme — erhvervssygdom — begreb
(Tjenestemandsvedtægten, art. 73; ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber, art. 3)*

*2. Appel — søgsmålsgrunde — urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder — afvisning — Rettens kontrol med bevisbedømmelsen — udelukket, medmindre beviserne er gengivet forkert
(Statutten for Domstolen, bilag I, art. 11, stk. 1)*

1. Begrebet erhvervssygdom er ikke begrænset til tilfælde, hvor tjenestemandens invaliditet udelukkende skyldes udøvelsen af dennes funktioner, men finder ligeledes anvendelse, når invaliditeten må tilskrives en forværring af en allerede eksisterende sygdom, hvis årsag skal søges andetsteds. Er det med andre ord forværringen af en allerede foreliggende sygdom, der er hidført ved udøvelsen af tjenesten for Fællesskaberne, der har gjort en tjenestemand uegnet til fortsat at udøve sine funktioner, skal invaliditeten anses for at være fremkaldt af en erhvervssygdom.

For at ansættelsesmyndigheden kan efterkomme tjenestemandens ansøgning om at anerkende forværringen af lidelsen som en erhvervssygdom, må den nødvendigvis på grundlag af lægeudvalgets konklusioner, hvis der foreligger en anmodning om dettes medvirken, i givet fald konstatere, at der foreligger en sådan forværring, når det skal vurderes, om ansøgningen er berettiget. En midlertidig forværring af en sygdom, der bevirker, at forværringen er ophørt, og således ikke længere kan konstateres, når denne myndighed træffer afgørelse om den pågældendes ansøgning om anerkendelse som erhvervsmæssig sygdom, er følgelig ikke uden betydning. Da den pågældende forværring ikke kan konstateres på det tidspunkt, hvor myndigheden træffer afgørelse, kan den

pågældende myndighed ikke anerkende, at den berørte tjenestemand lider af en erhvervs sygdom.

(jf. præmis 36, 41 og 42)

Henvisning til:

Retten, 26. september 1990, sag T-122/89, F mod Kommissionen, Sml. II, s. 517, præmis 14; Retten, 23. november 2004, sag T-376/02, O mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 349, og II, s. 1595, præmis 68, 72 og 73.

2. Førsteinstansen, i dette tilfælde Personaleretten, er enekompetent til dels at fastslå de faktiske omstændigheder, bortset fra tilfælde, hvor det fremgår af de for retten foreliggende akter, at der foreligger en materiel unøjagtighed, dels til at bedømme disse omstændigheder. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder udgør således bortset fra tilfælde af forvanskning af de beviser, der er forelagt for retten, ikke et retsspørgsmål, der i sig selv er underlagt appelrettens kontrol. En sådan forvanskning skal tydeligt fremgå af sagens akter, uden at det er nødvendigt at foretage en ny vurdering af de faktiske omstændigheder og af beviserne.

(jf. præmis 45-47)

Henvisning til:

Domstolen, 28. maj 1998, sag C-8/95 P, New Holland Ford mod Kommissionen, Sml. I, s. 3175, præmis 72; Domstolen, 6. april 2006, sag C-551/03 P, General Motors mod Kommissionen, Sml. I, s. 3173, præmis 54; Domstolen, 21. september 2006, sag C-167/04 P, JCB Service mod Kommissionen, Sml. I, s. 8935, præmis 108.